

Hoofdstuk 1: Klas 3b

De eerste schooldag na de vakantie voelde altijd een beetje anders. De ochtend was fris en helder, en het schoolplein begon zich langzaam te vullen met kinderen die weer terugkwamen na weken vakantie. Sommigen liepen vrolijk met hun vrienden te praten, anderen keken nog wat slaperig terwijl ze hun zware boekentassen over hun schouders trokken.

Amelie stapte samen met Matheo en Tommy de straat van de school in. Voor hen stond de grote ijzeren schoolpoort al open, en achter de poort lag het vertrouwde gebouw waar ze al zoveel dagen hadden doorgebracht. Toch voelde het vandaag niet helemaal hetzelfde.

Misschien kwam het omdat een nieuw schooljaar altijd een beetje onvoorspelbaar was.

Matheo liep een paar stappen voor hen uit. Hij was de grootste van de drie en droeg zijn rugzak alsof hij helemaal klaar was voor alles wat er die dag zou gebeuren.

“Denk je dat er iets veranderd is in de klas?” vroeg Tommy nieuwsgierig terwijl hij naar de ramen van het gebouw keek. Amelie haalde haar schouders op en glimlachte.

“Dat weet je nooit op de eerste dag,” zei ze. “Misschien krijgen we wel een nieuwe meester.”

Rond hen liepen andere kinderen door de poort naar binnen. Er werd gelachen, geroepen en hier en daar hoorde je ouders die nog snel afscheid namen voordat de schoolbel zou gaan.

Amelie bleef even staan en keek naar het schoolgebouw. Het leek precies hetzelfde als altijd... en toch voelde ze een klein beetje spanning.

Alsof deze schooldag misschien meer zou brengen dan alleen lessen en huiswerk. Ze wist nog niet waarom.

Maar ergens diep vanbinnen had ze het gevoel dat er vandaag iets bijzonders zou beginnen.

MOED

Wanneer de schoolbel eindelijk luidde, stroomden de kinderen het gebouw binnen. In de gangen klonk het geluid van voetstappen, lachende stemmen en deuren die open en dicht gingen. Amelie, Matheo en Tommy liepen samen naar hun klaslokaal zoals ze dat al zo vaak hadden gedaan.

Maar zodra ze binnenkwamen, merkten ze meteen dat er iets anders was.

Voor het bord stond een man die ze nog nooit eerder hadden gezien. Hij stond rustig vooraan in het lokaal, alsof hij de klas al lang kende. Zijn houding was ontspannen, maar zijn ogen keken aandachtig naar de kinderen die één voor één hun plaats op de banken zochten.

Wat meteen opviel, was de kleine blauwe vogel die op zijn schouder zat. De vogel had heldere, diepblauwe veren die zacht glansden in het licht dat door het raam naar binnen viel. Hij zat stil, maar zijn kopje draaide langzaam rond terwijl hij nieuwsgierig naar de klas keek.

De kinderen fluisterden zacht tegen elkaar terwijl ze gingen zitten. “Zie jij dat ook?” fluisterde Tommy terwijl hij naar voren wees.

Matheo knikte. “Die vogel hoort zeker bij hem.”

Toen iedereen eindelijk op zijn bank zat, glimlachte de man vriendelijk. “Goedemorgen allemaal,” zei hij rustig.

Zijn stem klonk kalm en warm, en bijna automatisch werd het stil in het klaslokaal. “Mijn naam is meester Elian. Vanaf vandaag ben ik jullie nieuwe leraar.”

Op dat moment fladderde de blauwe vogel zacht met zijn vleugels. “En dit,” zei de meester terwijl hij even naar zijn schouder keek, “is Orion.” De vogel liet een kort, helder geluid horen, alsof hij zichzelf aan de klas voorstelde.

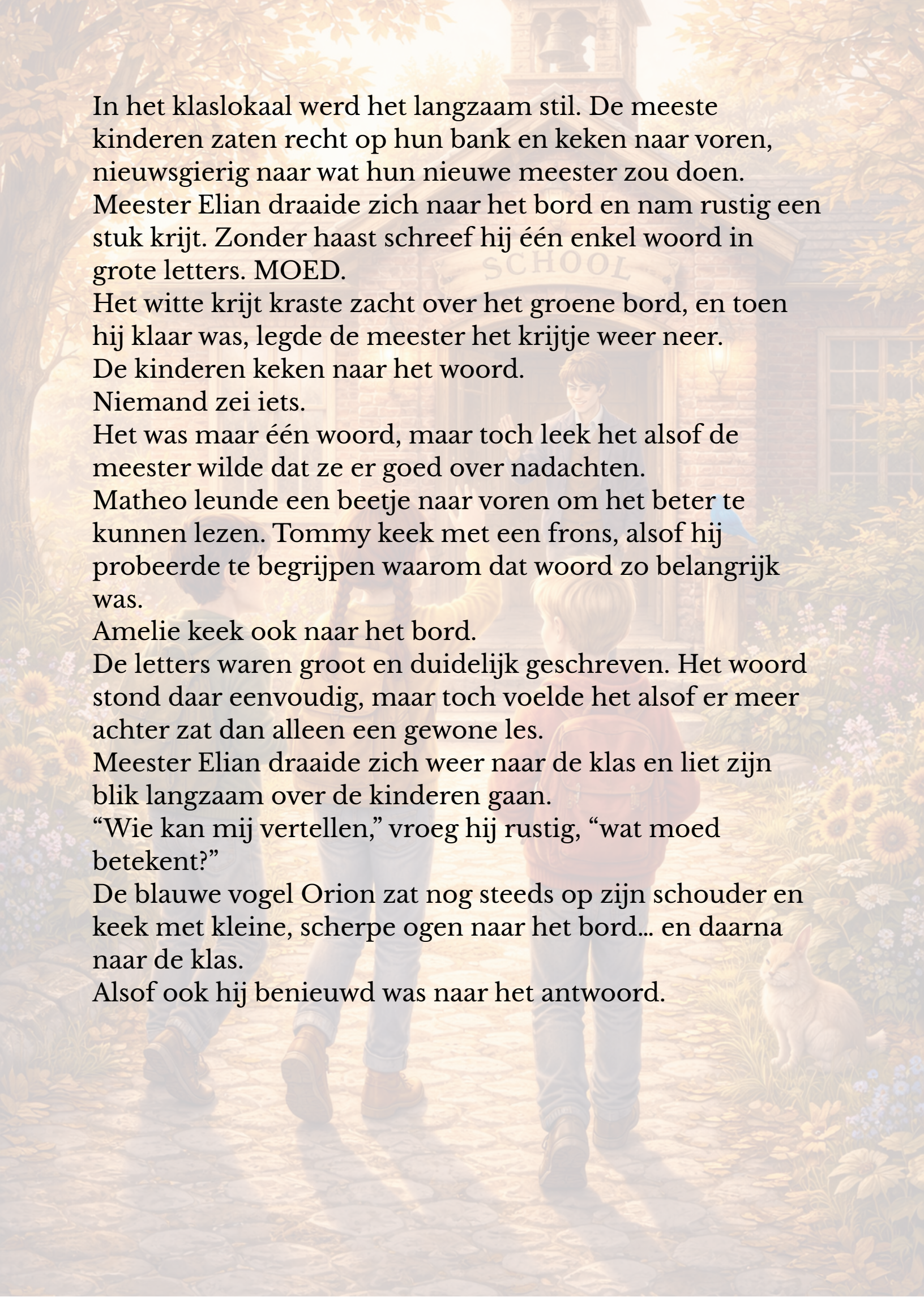
Veel kinderen begonnen meteen te glimlachen.

Maar Amelie keek iets langer naar de vogel.

Er was iets bijzonders aan de manier waarop Orion de klas observeerde... alsof hij niet zomaar een vogel was.

MOED

In het klaslokaal werd het langzaam stil. De meeste kinderen zaten recht op hun bank en keken naar voren, nieuwsgierig naar wat hun nieuwe meester zou doen. Meester Elian draaide zich naar het bord en nam rustig een stuk krijt. Zonder haast schreef hij één enkel woord in grote letters. MOED.

Het witte krijt kraste zacht over het groene bord, en toen hij klaar was, legde de meester het krijtje weer neer.

De kinderen keken naar het woord.

Niemand zei iets.

Het was maar één woord, maar toch leek het alsof de meester wilde dat ze er goed over nadachten.

Matheo leunde een beetje naar voren om het beter te kunnen lezen. Tommy keek met een frons, alsof hij probeerde te begrijpen waarom dat woord zo belangrijk was.

Amelie keek ook naar het bord.

De letters waren groot en duidelijk geschreven. Het woord stond daar eenvoudig, maar toch voelde het alsof er meer achter zat dan alleen een gewone les.

Meester Elian draaide zich weer naar de klas en liet zijn blik langzaam over de kinderen gaan.

“Wie kan mij vertellen,” vroeg hij rustig, “wat moed betekent?”

De blauwe vogel Orion zat nog steeds op zijn schouder en keek met kleine, scherpe ogen naar het bord... en daarna naar de klas.

Alsof ook hij benieuwd was naar het antwoord.

Amelie keek nog steeds naar het bord. Een paar seconden geleden had het woord MOED daar nog duidelijk gestaan, groot en wit geschreven in het midden van het groene bord. Maar nu... was het weg.

De plek waar het woord had gestaan was leeg, alsof er nooit iets op geschreven was geweest.

Amelie fronste haar wenkbrauwen. Ze wist zeker dat ze het net nog had gezien. De letters waren groot geweest, helder en duidelijk.

Langzaam stak ze haar hand op.

De meester stond vooraan in de klas en keek rond naar de kinderen, alsof hij wachtte op een antwoord op zijn vraag.

Toen zag hij Amelie.

“Ja, Amelie?” vroeg hij rustig.

Alle ogen in de klas draaiden even haar kant op.

Amelie aarzelde een moment. Ze keek opnieuw naar het bord, maar het bleef leeg.

“Het woord...,” begon ze voorzichtig. “Het stond daar net nog.”

Matheo keek naar het bord en trok zijn wenkbrauwen op.

“Er staat niets,” fluisterde hij zacht.

Tommy draaide zich ook naar voren en schudde zijn hoofd.

Voor hem was het bord gewoon leeg.

Maar Amelie wist zeker wat ze had gezien.

Heel even keek meester Elian naar het bord, en daarna weer naar Amelie.

Op zijn schouder draaide de blauwe vogel Orion langzaam zijn kopje.

Alsof hij precies wist waar Amelie het over had.

En voor een kort moment leek het alsof er een kleine, geheimzinnige glimlach over het gezicht van de meester gleed.

Na het vreemde moment met het bord bleef het even stil in de klas. Amelie keek nog één keer naar de plek waar het woord MOED had gestaan. Het bord was leeg, alsof het woord er nooit had gestaan.

Maar zij wist wat ze had gezien.

Meester Elian zei er niets over. In plaats daarvan liep hij rustig langs de banken terwijl de kinderen hun schoolboeken uit hun tas haalden en voor zich op tafel legden.

“Open jullie boek op pagina twaalf,” zei hij kalm.

Bladzijden begonnen te ritselen terwijl de kinderen hun boeken opensloegen. Matheo boog zich meteen over de tekst, en Tommy volgde de eerste regels met zijn vinger alsof hij niets bijzonders had gemerkt.

Amelie probeerde ook te lezen, maar haar gedachten bleven bij het bord.

Hoe kon een woord zomaar verdwijnen?

Langzaam keek ze naar voren.

Meester Elian stond tussen de banken en keek naar de open boeken van de leerlingen. Zijn gezicht bleef rustig, bijna alsof hij niets ongewoons had opgemerkt.

Op zijn schouder zat Orion.

De kleine blauwe vogel keek naar beneden, naar de boeken die openlagen op de banken. Zijn kopje draaide langzaam heen en weer.

En heel even... keek hij recht naar Amelie.

Ze voelde opnieuw dat vreemde gevoel in haar buik.

Alsof Orion precies wist wat zij had gezien.

Kort daarna klonk de schoolbel voor de pauze. Stoelen schoven over de vloer en de kinderen stonden opgelucht op van hun bank. Binnen enkele seconden liep bijna iedereen richting deur.

Amelie pakte haar jas en volgde Matheo en Tommy naar buiten.

De frisse lucht op de speelplaats voelde meteen anders dan het stille klaslokaal. Overal liepen kinderen rond.

Sommigen renden achter een bal aan, anderen stonden in kleine groepjes te praten over hun vakantie of over de nieuwe meester.

Matheo keek even achterom naar Amelie.

“Waar dacht je daarnet eigenlijk aan?” vroeg hij. “Je keek zo vreemd naar het bord.”

Amelie aarzelde een moment.

“Het woord...,” zei ze zacht. “Het was er echt. En toen was het ineens weg.”

Tommy haalde zijn schouders op.

“Misschien heeft de meester het gewoon uitgeveegd.”

Maar Amelie wist zeker dat dat niet gebeurd was.

Ze keek even omhoog naar de ramen van hun klaslokaal. Van buiten kon je het bord natuurlijk niet zien, maar toch bleef ze eraan denken.

Hoe kon een woord zomaar verdwijnen?

En waarom had alleen zij het gezien?

De speelplaats was gevuld met stemmen en gelach, maar ergens bleef dat kleine mysterie in haar hoofd rondzingen.

Alsof de dag nog maar net begonnen was... en er iets veel vreemder op hen wachtte.

